

сновку, що правовою основою організації та діяльності поліцейських в Україні є Конституція та закони, а також нормативно-правові акти, в яких визначаються статус, права та обов'язки, відповідальність працівників поліції.

Реалізація демократичних стандартів громадської участі забезпечується державою, яка має створити умови для того, щоб громадськість могла активно брати участь у виробленні стратегії і тактики реалізації державної політики.

Література

1. Закон України «Про інформацію» від 02 жовтня 1992 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Закон України «Про доступ до публічної інформації» від 13 січня 2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
3. Наказ МВС України від 21 липня 2011 р. № 459 «Про затвердження Порядку складання і форми подання запитів на публічну інформацію, розпорядником якої є МВС України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
4. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про набори даних, які підлягають оприлюдненню у формі відкритих даних» від 21 жовтня 2015 р. № 835 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
5. Відкритість та прозорість органів державної влади в контексті законодавства про доступ до публічної інформації / Івано-Франківський центр науки, інновацій та інформатизації. – Івано-Франківськ, 2012. – С. 115.
6. Про Національну поліцію : Закон України від 02 червня 2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
7. Постанова Кабінету Міністрів України від 03 листопада 2010 р. № 996 «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.

Касяненко Євгенія Валеріївна

викладач кафедри загальноправових дисциплін
юридичного факультету

Кукса Олександра Олександрівна

студентка юридичного факультету

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРОБЛЕМА СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ ПРЕЗИДЕНТСТВА

Наразі в Україні на інститут президентства покладено велику відповідальність. Президент має чимало прав й обов'язків, які повинні бути виконані і дотримані. Наразі ніхто не звертає уваги саме на проблеми становлення інституту президентства.

Проблема становлення інституту президентства є актуальною тому, що президент посідає особливе місце в системі органів державної влади, він охоплює велике коло питань саме державного значення.

Необхідно зазначити, що питанням дослідження інститутів державної влади, в тому числі й інституту президентства, займається багато науковців, однак переважно це політологи, економісти, правознавці, а тому в їх дослідженнях відчуваються відповідні акценти, зумовлені специфічними науковими методами. Серед широкого кола науковців слід виділити праці В.Б. Авер'янова, В.Ф. Годованця, В.С. Журавського, В.В. Кравченка, О.М. Лисенко, В.Я. Малиновського, В.М. Савчина, І.С. Сало, С.Г. Серьогіної, С.О. Телешуна, Ю.Н. Тодики, В.Ф. Погорілка тощо.

Інститут президентства – це державна організація установ та індивідів, що володіють певними засобами, ресурсами, виконують конкретні правові, соціальні та політичні функції. В Україні даний інститут включає в себе Президента України, Адміністрацію Президента, Представників Президента України, Раду національної безпеки та оборони України, Національну академію державного управління при Президентові України та ін. [1, с. 332].

Інститут Президента в Україні було запроваджено згідно з прийнятим у липні 1991 р. Законом «Про заснування посади Президента УРСР і внесення змін і доповнень до Конституції Української РСР», відповідно до якого Президент став главою держави і виконавчої влади. Відтоді він відігравав і продовжує відігравати важливу роль у становленні та розвитку української держави [2, с. 2].

Після проголошення Україною 24 серпня 1991 р. незалежності одразу постало питання про створення ефективної системи державного управління, адже саме демократичні та правові стандарти стали умовою для здійснення ряду економічних і соціальних перетворень. І, власне, саме інститут президентства мав стати тим основним стрижнем в процесі змін [1, с. 332].

Можна сказати, що закріпленню інституту президентства посприяли суспільно-політичні зміни в СРСР і УРСР. Потрібно було створити міцний центр державної влади, який міг би усунути проблеми і узгодити всі протиріччя. І саме таким центром мав стати інститут президента. Оскільки цей процес утворення припав на період проголошення незалежності України, то можна вважати, що він був виконаний не досконало.

Запровадження інституту президентства в Україні відбувалося під переважаючим впливом суто політичних розрахунків у відсутності сталих традицій здійснення державної влади в умовах демократичного режиму та браку досвіду правового врегулювання статусу одноособового глави держави. Закріплені в українському законодавстві норми значною мірою створювали основу для еволюції форми правління в бік як парламентарної республіки, так і президентської, знову ж таки під переважаючим впливом суто політичних чинників та розрахунків. Вже на початку 1990-х років окреслилося прагнення значної частини української політико-адміністративної еліти використати одноособове здійснення повноважень глави держави як засіб протидії розширенню впливу представницьких інституцій на формування та функціонування державного управління [3, с. 393].

Оскільки досвіду у запровадженні інституту президентства не було, можна сказати, що становлення в системі державної влади одноосібного глави держави привернуло значну увагу суспільства до інституту президента України. У даний період на порядок денний висунуто питання про роль і місце інституту президента України в системі державної влади.

Отже, зважаючи на все вищесказане, можна дійти висновку, що інститут президентства України започатковувався нестабільно і під впливом різних факторів. Важливо те, що цей інститут потрібно вдосконалювати для подальшого розвитку держави.

Література

1. Чернишевич О.В. Передумови становлення інституту президентства в Україні: історичний аспект / О.В. Чернишевич // Інтелігенція і влада. Серія : Історія. – 2015. – Вип. 32. – С. 329-342.
2. Гриневиц В.В. Інститут президентства та органи місцевого самоврядування в Україні: досвід і перспективи взаємодії / В.В. Гриневиц // Актуальні проблеми державного управління. – 2014. – № 1. – С. 178-186.
3. Актуальні проблеми конституційного права України : підручник / за заг. ред. професора Олійника А.Ю. – К. : Видавничий дім «Скіф», 2012. – 552 с.

Лук'яненко Тетяна Володимирівна
слухач магістратури

Навчально-наукового інституту
заочного навчання та підвищення кваліфікації

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Грицай І.О.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ДЕЯКІ ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ ПИТАНЬ ГЕНДЕРНОГО ПАРИТЕТУ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПОЛІТИЧНИХ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА

Початок ХХІ століття характеризується зміцненням міжнародного співробітництва жінок в різних країнах світу, яке набуває все більш різноманітних і дієвих форм: від проведення спільних заходів з обміну досвідом та вироблення всесвітньо значущих стратегій політичної та економічної емансипації жінок до матеріальної підтримки національних жіночих рухів, які тільки заявляють про себе у політичній та соціальній сферах життєдіяльності сучасних держав. Міжнародна спільнота постійно здійснює моніторинг стану справ із забезпеченням рівних прав і можливостей. Зокрема, згідно з Індексом гендерної рівності (Gender Equality Index), що готується Світовим економічним форумом (World Economic Forum), вимірюється величина гендерного розриву (gender gap) у чотирьох важливих сферах нерівності між чоловіками